

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Dagmar Stamidisovou v právní věci žalobce: Alberta Žirovnického, nar. 22.5.1968(1967?), trvale bytem Praha 3, Jeseniova 93, tč. Věznice Mirov proti žalovanému: Česká republika Vězeňská služba České republiky, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, adresa pro doručování Věznice Valdice, se sídlem nám. Míru 56, Valdice
o ochranu osobnosti

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku ve výši 200.000,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Pokud žalobce požaduje dalších 9.800.000,- Kč, v této části se žaloba zamítá.
- III. Zamítá se žaloba, že žalovaný je povinen ověřitelným způsobem doručit žalobci písemnou omluvu na hlavičkovém papíře se státním znakem a s úředně ověřeným podpisem úřadujícího nejvyššího představitele žalovaného, a to v následujícím znění:
Vězeňská služba ČR se tímto umlouvá žalobci za bezdůvodnou újmu, kterou utrpěl prostřednictvím neoprávněného zásahu do jeho všeobecného osušnostního práva, a to do práva na lidskou důstojnost, do práva na ochranu před ponižujícím zacházením a diskriminací, do práva na ochranu zdraví a života a organizovanou šikanci způsobenou výkonem státní moci způsobem, který neznají žádné zákony státu v dnbě, kdy pobýval ve věznici Valdice v období od nabytí účinnosti zákona č. 379/2005 Sb. až do dnešních dnů. Vězeňské službě ČR je lito, že nezabezpečila řádnou ochranu osob před vlivem karcinogenních zplodin z tabákových výrobků prostřednictvím „pasivního kouření“ (ověřený podpis nejvyššího představitele žalovaného).

IV. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši Kč 11.800,- do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ú v o d n ē n i :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu osobnosti, přičemž tvrdil, že ze strany žalovaného došlo k zásahu do jeho osobních práv, zvláště pak do ústavně garantovaného práva na ochranu zdraví, a to neplněním povinností vyplývajících z ustanovení § 8 odst. 2 a 3 zák. č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky. V důsledku toho byl žalobce po delší dobu vystaven ve Věznici Valdice účinkům tzv. pasivního koufání, kterému se nemohl vyhnout jako odsouzený, který musí dodržovat vězeňský řád a rozkazy příslušníků Vězeňské služby České republiky. Žalobce tvrdil, že byl po celou dobu pobytu ve věznici ve Valdici vystaven pasivnímu koufání, a to v podstatě všeude a každý den. Tomuto koufání byl vystaven i v nočních hodinách, neboť celý nemají těsnění, i když by byl umístěn na nekuřáckou celní, stále bude vystaven pasivnímu koufání kuřáků z okolních cel.

Žalobce po žalované požadoval omluvu a finanční satisfakci ve výši 10,000,000,- Kč s tím, že jednáním žalovaného došlo k zvlášt' závažnému zásadu do jeho osobních práv.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s tím, že ze strany žalované k porušení žádých právních povinností nedošlo. Sociální podmínky odsouzených ve výkonu trestu odněti svobody jsou obecně upraveny v § 16 zák. č. 169/1999 Sb. o výkonu trestu odněti svobody a o změně některých souvisejících zákonu ve znění pozdějších předpisů. Tento zákon otázku uddyleného ubytování kuřáků a nekuřáků ureší. Podle § 28 odst. 2 písm. b) citovaného zákona o f.v.t.o.s. ve znění účinném od 1.1.2014 je odsouzený povinen dodržovat zakaz koufání v místech, kde je to vzhledem k možnému ohrožení zdraví nekuřáků nebo z protipožárních důvodů ředitelom věznice zakázáno. Podrobnosti výkonu trestu odněti svobody při přijímání, umisťování, zatazování, přetrazování a zajišťování práv odsouzených a jejich sociálního postavení jsou v souladu s ustanovením § 81 zák. č. 169/1999 Sb. stanovené vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává Řád výkonu trestu odněti svobody ve znění vyhl. č. 378/2004 Sb. a vyhl. 243/2005 Sb. Otázka koufání v době žalobce umístění do výkonu trestu odněti svobody ve Věznici Valdice byla řešena především ust. § 23 odst. 6 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb. f.v.t.o.s. ve znění účinném od 1.7.2004, dle něhož se odsouzený nekuřák na vlastní žádost umístí vždy odděleně od odsouzených kuřáků a dále je řešeno v § 93 odst. 2 písm. f.v.t.o.s., který se vztahuje na výkon trestu trvale pracovně nezařaditelných odsouzených, kde je stanovena mj. povinnost, že odsouzení nekuřáci musí být na vlastní žádost vždy ubytováni odděleně od odsouzených kuřáků. Ve Věznici Valdice, k zabezpečení plnění zákona č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, vydal ředitel Věznice Valdice nařízení č. 1/2006, kterým stanovil opatření k předecházení a mírnění škod způsobených koufáním, alkoholem a jinými návykovými látkami ve Věznici Valdice, které nahylo účinností dne 3.1.2006. U plnění stanovených opatření, vyplývajících z právních předpisů a nařízení ředitel věznice, se vztahuje na všechny osoby, zdržující se v objektu věznice. Kontrolu provádí vedoucí zaměstnanci a vedoucí příslušníci na všech stupních řízení v rozsahu svého působení. Za dodržování zákazu koufání na pracovištích odsouzených vnitřních provozů věznice odpovídají příslušní vedoucí, kteří podle potřeby nahradí svým pokynem bezpečně prostory pro koufání odsouzených ve smyslu ust. § 3 nařízení ředitel věznice č. 1/2006 Sb.. Kontrolu dodržování opatření provádí na ubytovnách a pracovištích odsouzených vedoucí příslušníci, vedoucí zaměstnanci a všechni zaměstnanci zařazení k výkonu služby na daném úseku. Z osobní karty žalobce je patrné, že byl ve výkonu trestu odněti svobody veden jako nekuřák, což je zaznamenáno na přední straně žalobcovy osobní karty. Ze záznamu o průběhu pohoverů v období žalobcovova umístění ve Věznici Valdice od 15.12.2005 do 24.5.2007 je patrné, že byl ubytován mezi nekuřáky. Podle názvu

žalované VS ČR mohlo být neoprávněným zásahem do osobních práv žalobce jen konání odpovídající příslušnému ustanovení zákona č. 169/1999 Sb. Žalovaná se domnívá, že nelze důvodit její odpovědnost za žalobcem tvrzenou újmu na zdraví, neboť ze strany žalované nedošlo k porušení právních předpisů po dobu žalobcovova umístění k výkonu trestu odňtí svobody do Věznice Valdice od 15.12.2005 do 24.5.2007, nevyplývala ze zákona č. 169/1999 Sb., o VTOS, povinnost věznice odděleně umísťovat odsouzené kuřáky od odsouzených nekuřáků. Otázka kouření v době žalobcovova umístění do výkonu trestu odňtí svobody ve věznici Valdice byla řešena především ust. § 23 odst. 6 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb. f.v.t.o.s. ve znění účinném od 1.7.2004, dle něhož se odsouzený nekuřák na vlastní žádost umístí vždy odděleně od odsouzených kuřáků. Ustanovením § 93 odst. 2 písm. f.v.t.o.s., který se vztahuje na výkon trestu trvale pracovně nezařazených odsouzených, kdy je stanovena mj. povinnost, že odsouzení nekuřáci musí být na vlastní žádost vždy ubytováni odděleně od kuřáků a nařízením ředitele Věznice Valdice č. 1/2006, kterým se stanoví uplatření předcházení a mimořádného řešení způsobených kouřením, alkoholem a jinými návykovými látkami ve Věznici Valdice.

Podle ust. § 11 OZ, fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské eti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí svého jména a projevu osobní povahy.

Podle ust. § 13 odst. 1, 2, 3 OZ, fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů, aby jí bylo dáné přiměřené zadostiučinění. Pokud by se nejvilo postačujícím zadostiučinění podle odst. 1, zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Výše náhrady podle odst. 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za něž k porušení práva došlo.

Podle ust. § 2 odst. 1 z.v.t.o.s. může být vykonáván jen způsobem, který respektuje důstojnost odsouzeného a omezuje škodlivé účinky zhabení osoby.

Podle ust. § 2 odst. 2 též normy, s odsouzenými ve výkonu trestu musí být jednáno tak, aby bylo zachováno jejich zdraví, pokud to doba výkonu trestu umožní. Tepřve zákon č. 169/1999 Sb. ve svém ust. § 28 odst. 2 písm. b) ve znění účinném od 1.1.2014 uvádí, že odsouzený je povinen dodržovat zákaz kouření v místech, kde je to vzhledem k možnému ohrožení zdraví nekuřáků nebo z protipožárních důvodů ředitelem věznice zakázáno.

Podle ust. § 23 odst. 6 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb. f.v.t.o.s., se odsouzený nekuřák na vlastní žádost umístí vždy odděleně od odsouzených kuřáků (ve znění účinném od 1.7.2004).

Základním předpokladem vzniku odpovědnosti podle ust. § 13 OZ je vznik neoprávněného zásahu objektivně způsobilého narušit, popřípadě ohrozit osušnostní práva chráněná ustanovením § 11 a násled. OZ.

Soud provedl důkaz výslechem svědků Ivo Zobáče a Libora Ondrejčka, dále listinnými důkazy, a to:

- přípisem vězeňské služby ze dne 20.12.2007,
- přípisem vězeňské služby ze dne 19.5.2006 a 13.11.2007,
- Sbírkou nařízení ředitele Věznice Valdice ročník 2006,
- osobní kartou žalobce,
- polohovory s odsouzenými,
- publikací Jak pléžit kriminál str. 28, 53, 64, 123 a 148,
- Stanoviskem vlády ČR ze dne 30.4.2014.

S poukazem na shora citovaná zákonná ustanovení a výsledky dokazování, má soud za prokázaný následující skutkový děj:

Žalobec byl odsouzen na základě rozsudku Městského soudu v Praze k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 16 let v r. 2002. Vazba trvala od 6.3.2001, trest nastoupil 21.8.2002, konec trestu 6.3.2017 (osobní karta žalobce). Kartou bylo prokázáno, že žalobec je nekuřák, žalobec byl pro výkon trestu odněti svobody zařazen do Věznice Valdice. 24.5.2007 byl přemístěn z Věznice Valdice do Věznice Mirov (osobní karta žalobce). Výpovědi svědků Libora Ondřejčka bylo prokázáno, že se žalobcem byl na jedné cele ve Věznici Valdice. Jednalo se o celu nekuřáckou, ale v prostorách věznice se kouřilo všude. I u lékaře a v kulturní místnosti. Svědek sám podal žalobu a stát se mu omlovil. Dozorce nabádali vězně, aby udávali ty, kteří kouří, ale v komunitě vězňů toto nepřichází v úvahu. Vychovatel kouřil také. Když ho navštívili, kouřil a musel kouř dýchat. Žalobce i svědek měli celu nekuřáckou, ale sousední byly kuřácké a nešlo zahránit tomu, aby kouř neprostupoval do nekuřáckých cel. Když žádali zabezpečení proti kouři, žalovaný nic neučinil. Svědek sám je nekuřák.

Výpovědi svědka Ivo Zebače bylo prokázáno, že žalobec zná z výkonu trestu na Pankráci a poté z Valdic. I když se ve věznici kouřit nemá, kouří se všude i za situace, kdy je celu označená jako nekuřácká, stejně se tam kouří. Na chodbě je jedna celu označená jako nekuřácká, dalších 5 je kuřáckých. Příčky jsou tak tenké, že kouř proudí do nekuřácké celty všude, větráním, z toalety, při otevření okna ze spodních cel, kde se kouří. Problemy začaly již v r. 1990 a v podstatě trvají dosud. Pravidelně podávali stížnosti, s žalobcem byl na jedné cele. Stežovali si i v rámci postupu od dozorců přes vychovatele, psychology, až k řediteli. Kouř jimi vadil hodně, proto je přeložili na jinou celu, kde se kouřilo stejně. Situace došla tak daleko, že z bezmoci podali i žalobu. Neví, jak to dopadlo, neboť v průběhu byli zastrašováni. Stále protestovali, že mají právo být mezi nekuřáky, to jim však nepomohlo. Když někdo protestoval, dali ho jinam, aby byl klid, avšak situace se nezměnila. Žalobce si chodil stěžovat k lékaři, měl z kouření zdravotní problémy. Svědek sám navštívil lékaře, poslali ho na vyšetření do Jičína na plení, měl poškozenou sliznicí a měl astmu, což bylo z kouření na vedlejších celách. Svědek byl jedním ze šesti žalobců, kteří podávali žalobu. V r. 2008 ji vzal zpět, protože situace byla taková, že např. přišel na celu vychovatel a řekl, že jsou stížnosti na kouření z puto, když byl svědek na vycházece, řekl ostatním, že si stěžoval on. Samozřejmě na to spoluževní reagovali. Vychovatelé v kanceláři většinou kouřili. I když k nim přišel. Poslední vychovatel, když mu svědek řekl, že je na nekuřácké cele a kouří se tam, řekl, co proti tomu má, že mu to spíš vrní. V kulturní místnosti není vidět pro kouř. Kouří se i v čekárně na zdravotním středisku. Pokud se týká stavebnětechnického odděleného místnosti pro kuřáky, taková nikde není. Pouze na pracovišti je oddělený prostor, který však nemá zase dveře.

Obsahem spisu bylo dále prokázáno, že žaloba byla podána 16.11.2006 u Krajského soudu v Hradci Králové a jedním ze žalobců byl Libor Ondřejčko a dalším Ivo Zebač, kteří následně žalobu vzali zpět a řízení bylo zastaveno. Spolu se žalobcem podal žalobu ještě Gustav Turoň, Zdeněk Blecha, Jiří Khám. Jednalo se o žalobu na ochranu osobnosti, kdy předmětem sporu bylo pasivní kouření ve Věznici Valdice, v čemž původní žalobci sputovali zásah do svých osobnostních práv.

Dupisem Vězeňské služby ČR ze dne 20.12.2007, adresovaném odsouzenému Jaroslavu Šíkovi do Věznice Valdice bylo prokázáno, že je tam uvedeno, že problematice soužití kuřáků a nekuřáků v podmínkách výkonu trestu odnětí svobody je trvale věnována pozornost a řešení této otázky rozhodně neupadá. Stavebnětechnické řešení ubytovacích prostorů vazebních věznic a věznic a jejich nedostatečná kapacita neumožňuje aktuálně zabezpečit důslednou realizaci příslušných opatření vyplývajících ze zákona č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami. Vězeňská služba ČR však v rámci současných možností realizuje opatření služební aspekty k částečnému zajistění ochrany odsouzených nekuřáků před škodlivými vlivy kouření. Plňte svou povinnost a v případě, že budete svědkem porušování platného zakazu kouření, ihned upozorněte na takové jednání a tím zajistěte sječání nápravy ve věci.

Dopisem Vězeňské služby ze dne 19.května 2006 Jiřimu Khámovi, Věznice Valdice bylo prokázáno, že je tam uvedeno – vnitřním rámem věznice článkem 12 odst. 33 je odsouzený zakázáno kouření ve všech kulturních místnostech. Z uvedeného je tedy zřejmé, že všechny kulturní místnosti jsou nekuřácké. Bohužel, tak jako je zakázáno páchání trestné činnosti, a toto je přesto páchána, nelze z objektivních příčin zahezpečit, že na kulturní místnosti nebude žádný odsouzený kouřit. Příslušníky Vězeňské služby jsou prováděny namátkové prohlidky odsouzených, přicházejících do kulturních místností a kontroly uvedených místností. Případně, že je zjištěno porušení zákazu kouření, je činnost v těchto místnostech přerušena a opět je zahájena až po zahájení následků způsobených kouřením.

Zprávou Vězeňské služby ČR ze dne 13.11.2007, adresovanou Liboru Ondrejkovi, Věznice Plzeň, ve včeti vytízení stížnosti, bylo prokázáno, že je tam uvedeno, že stavebnětechnické řešení ubytovacích prostorů, vazebních věznic a věznic a nedostatečná kapacita neumožňuje v současné době zabezpečit důslednou realizaci příslušných opatření vyplývajících ze zákona č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami. Stížnost byla vyhodnocena jako důvodná z objektivních příčin.

Stanoviskem vlády k přijatelnosti a odůvodněnosti stížnosti ze dne 30.dubna 2014 bylo prokázáno, že žalobce podal stížnost u Evropského soudu pro lidská práva, a to 9.prosince 2013. Soud vyzval vládu, aby se vyjádřila k přijatelnosti a odůvodněnosti stížnosti. Ve včeti ochrany proti pasivnímu kouření se vyjádřila vláda tak, že vnitřní rád věznice striktně vymezoval a vymezuje prostory určené pro kouření a ty, kde je kouření zakázáno. Odsouzení zejména nesmí kouřit v místech, kde by ohrožovali zdraví nekuřáků, příčemž zákaz kouření platí také v kulturních místnostech. Dodržování zákazu kouření bylo ve věznici vždy kontrolováno. Na nekuřáckou celu č. 310 byl stežovatel přestěhován na vlastní žádost. Vláda připouští, že větrací šachty propojující toalety mohla část cigaretového kouře osoby, která v níže položené cele případně kouřila, pronikat na toaletu cely. Toaleta je však oddělena od zbytku celu uzavíratelnými dveřmi. Žalobce ve svých stížnostech kritizuje podmínky výkonu trestu a nedostatečnou ochranu proti pasivnímu kouření ve vztahu k cele č. 304.

Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána co do základu, po právu. Žalovaný namítl, že ust. § 8 odst. 2 zák.č. 379/2005 Sb., týkající se zákazu kouření v budovách státních orgánů, ve znění účinném do 30.6.2010, se v době umístění žalobce ve Věznici Valdice nevztahovalo na ubytovny odsouzených ve věznici, neboť toto nelze považovat za budovy státních orgánů. Namítl, že neoprávněným zásahem do osobnostních práv žalobce může být jenom konání odpovídající příslušným ustanovením zákona č. 169/1999 Sb. o výkonu trestu odňatí svobody. Pokud však žalovaný namítl, že se z jeho strany nemůže jednat o neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce, neboť svým jednáním neporušil žádný z uvedených předpisů, soud má za to, že k neoprávněnému zásahu může dojít také opomenutím nebo neřešením určité situace. Bylo nepochybně prokázáno výpověďmi svědků i dalšími listinnými důkazy, že žalobce je nekuřák. Slyšení svědkové byli nekuřáci a byli dlouhodobě vystaveni pasivnímu kouření ve Věznici Valdice. Společně podali v r. 2006 žalobu na ochranu osobnosti s tím, že neoprávněný zásah do svých osobnostních práv spárovali v zásahu žalovaného dle jejich zdraví, když byli obtěžováni jako nekuřáci kouřem. Žalovaný, přes urgence žalobce, přes čelné stížnosti i stížnosti osob, které původně podali žalobu, tuto situaci vůbec neřešil. Řešil situaci tím, že žalobce, stejně tak jako svědek Zobač, byli na svou žádost přeloženi do nekuřácké cely. Nicméně bylo prokázáno, že až byla cela kuřácká či nekuřácká, pasivnímu kouření byli vystaveni v cele věznice. Žalovaný připustil, že tomu tak skutečně je a ve věznici není oddělený prostor pro kuřáky a nekuřáky.

Soud tedy dospěl k závěru, že obtěžováním žalobce pasivním kouřením došlo k zvlášť závažnému zásahu do jeho osobnostních práv. To, že měl zdravotní problémy, potvrdil i svědek Zobač, který sám měl zdravotní problémy, když byl odeslán do Jičína na pleně oddělení, kde bylo zkonstatováno poškození zdraví v tomto směru. Soud dospěl k závěru, že pokud žalobce požadoval morální satisfakci ve formě omluvy, tuto mu nelze přiznat, neboť požadovaná omluva nekorespondovala se skutkovým dějem a je nepříslušná.

Z titulu zvlášť závažného zásahu přiznal soud žalobci částku 200.000,- Kč. Ve zbytku byla žaloba zamítnuta. Žalobce požadoval 10.000.000,- Kč. Soud pro stanovení finanční satisfakce stanovil objektivní hledisko, žalobce netvrdil a ani neprokázal rozsah způsobené újmy. Nicméně objektivně pasivní kouření zásahem do sféry zdraví je i s přihlédnutím k tomu, že žalobec, stejně tak jako svědci, byli zařazeni do výkonu trestu odnětí svobody. Soud připouští, že výkon trestu odnětí svobody a věznice není hotelem, kde by si vězni mohli diktovat co chtějí a nechtějí. Nicméně kouření je nežádoucí ve společnosti, kdy je obecný zájem toto vymítit a Ti, kteří kouří, jsou v podstatě nemocni. Nemůže být k tíži těch, kteří nekouří, připisováno, že větší část lidí ve věznici kouří. Soud přihlídl i k tomu, že pokud je osoba ve výkonu trestu odnětí svobody, nemůže se volně pohybovat, nemůže jít např. na procházku nebo do jiných místností, aby se kuřáků zhavila. Nezbývá jim nic jiného než skutečně kouř pasivně dýchat a to neustále.

Soud proto rozhodl jak ve výroku rozsudku shora uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť žalobceví nárok byl co do základu po právu a rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu. Při rozhodování o nákladech řízení soud postupoval dle občanského soudního řádu ve znění učinném od 1. 7. 2015 [k tomu srovnej čl. II bod 1 přechodných ustanovení zákona č. 139/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuenci činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon)]. S ohledem na tuto skutečnost tedy soud přiznal žalobci náhradu nákladů v paušální výši za 26 úkonů a Kč 300,- dle vyúčtování žalobce ze dne 8. 4. 2016 dle ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. v platném znění ve spojení s ust. § 2 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodujícího o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu a náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši Kč 4.000,-, tj. celkem Kč 11.800,-. Soud nepřiznal žalobci paušální náhradu nákladů za zaslání stížnosti ze dne 16. 10. 2014, zaslání stížnosti na obsluhce ze dne 13. 11. 2007, zaslání žádosti a dotazníku ČAK ze dne 20. 8. 2008 a 3. 5. 2008, zaslání žádosti ČAK ze dne 15. 12. 2010 a 6. 1. 2010, zaslání dopisu advokátovi dne 6. 1. 2011 a 17. 1. 2011, sdělení ČAK ze dne 27. 1. 2011, zaslání stížnosti ze dne 27. 1. 2011, zaslání dopisu advokátovi ze dne 27. 1. 2011, zaslání textu ÚS ČR ze dne 31. 1. 2011, dopis advokátovi ze dne 2. 3. 2011, zaslání odpovědi ÚS ČR ze dne 3. 1. 2012, dopis advokátovi ze dne 14. 2. 2012 a zaplacení poplatku dne 11. 11. 2013, neboť žalobce uskutečnění tétoho úkonu nedoložil, resp. se nejedná o podání ve věci samé ani jiné úkony, které by bylo lze podřadit pod ustanovení § 11 zákona č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) per analogiam.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 08. dubna 2016

JUDr. Dagmar Stamidisová,v.r.
soudkyně

Za správnost:
Dagmar Lasková